

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלו"ץ רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלו"ץ רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות	5:53	6:08	6:00	6:13
------------	------	------	------	------

מוצאי שבת	7:03	7:05	7:04	7:05
-----------	------	------	------	------

רבינו תם	7:43	7:40	7:43	7:47
----------	------	------	------	------

משכיל לדוד

מהות השמחה בשמחת תורה

מאחיתופל רק ב' דברים, כבר קרא אותו "רבי ומורי אלופי ומיודעי". הרי שכל רצונו וחשקו היה לעסוק בתורה. משום כן זכה כי הושענא רבא ייקרא על שמו. ואף לעתיד לבוא הוא יברך על הכוס בסעודת האבות הצדיקים, כי הוא סמל התורה והשמחה.

ולכן, כשאדם עוסק בתורה לבלי הושענא רבא אשר דומה ליום כיפור, ואומר פרקי תהילים שכתב דוד המלך, הרי שהוא מנוקה מכל חטא ועוון. כמו שאמרו חז"ל (ברכות ה, א) כל העוסק בתורה ובגמילות חסדים, מוחלין לו על כל עוונותיו. שנאמר (משלי טז, ו) "בחסד ואמת יכופר עוון". ואז הקב"ה בוודאי מסייע לו להיות כבריה חדשה לגמרי, בבחינת הבא לטהר מסייעין אותו. וזהו הושענא רבא, כי ה' מושיעו מיד היצר הרע לכל ימות השנה, ונהפך לבריה חדשה, בבחינת רבא - ברא.

ואחר יום קדוש זה, בהגיע האדם לשמחת תורה, זוכה האדם לעמוד ליד בורא עולם בשמחה גדולה. ואז, בעת רצון זו, השי"ת משפיע עליו מכת דוד המלך, מכת האבות הקדושים ומכוח משה רבינו [שהתורה מסיימת בפטירתו], ונעשה בריה חדשה, וכל העולם כולו כדאי הוא לו, כי כל העולם נברא עבורו. ואז האדם מושפע מכל ההשפעות הטובות שה' משפיע עליו.

ולכן באמת אין אנו מתאבלים בשמחת תורה על פטירת משה רבינו, אלא אנו נוהגים בשמחה גדולה. כיון שאנו זוכים להתקשר ביום קדוש זה בנשמתו של משה רבינו, שעל שמו נקראת התורה הקדושה, כמו שנאמר (מלאכי ג, כב) "זכרו תורת משה עבדי". ואשרי לכל מי שיזכה להתקשר בנשמתו של משה רבינו ע"ה.

וזהו סוד סיפור מיתת משה רבינו דווקא בשמחת תורה, ללמד לכל אדם לזכור, כי אין התורה נקנית אלא במי שממית עצמו עליה (ברכות סג, ב), כמו משה רבינו ע"ה שכל ימיו המית עצמו על התורה עד יומו האחרון, ולכן היא נקראת על שמו. ואין לך שמחה גדולה מזו שהאדם ממית עצמו על התורה בשמחה. ולכן בשמחת תורה ידאג האדם לקבל על עצמו את תורת משה שנקראת על שמו, וגם להמית את עצמו על התורה בשמחה, כמשה. והבן.

וכבר מובא בספר בית אהרן בשם צדיקים, כי בחג שמיני עצרת ה' עוצר את כל ההשפעות הטובות שלא יעלו למעלה, אלא יישארו למטה להשפיע טוב על בני ישראל. לפי שביים שמחת תורה, ה' משפיע על ישראל יותר מכל ימות השנה. כזאת היא השמחה בחג שמחת תורה.

יום שמחת תורה נקרא בשם 'חג העצרת', כדכתיב (במדבר כט, לה) "ביום השמיני עצרת תהיה לכם". ואז כל אדם שרוי בשמחה גדולה, כיון שהוא נעצר עוד יום נוסף לפני ה'. כמו שדרשו חז"ל (ספרי שם, ורש"י ויקרא כ"ג ל"ו) עכבו עלי עוד יום אחד, כי קשה עלי פרידתכם. אם כן, בוודאי הקב"ה משפיע על האדם שפע טוב להיותו נעזר להתקיים מול כוחות היצר הרע, שכן היצר יונק מקדושת בני ישראל ורוצה להפילם ברשתו, אבל ה' עוזר לבני ישראל לנצח.

ולא עוד, אלא שבעת השמחה אדם מתקשר אל השי"ת, כמו שנאמר (דברים טז, טו) "והיית אך שמח". אך עולה כמנין שם אהיה. כלומר, שמחתו היא בלתי לה' לבדו. ואז, למרות כל החגים שעברו עליו, אין האדם מתעייף בעבודת השי"ת, אלא אדרבה, דווקא ביום האחרון הוא מוסיף שמחה על שמחתו, ושוכח את כל בעיותיו וניסיונותיו, כיון שהוא מרגיש כי הוא עומד לפני השי"ת, ורוקד לכבוד ה' מכוונד בביטול גדול.

ועל ידי כך הוא זוכה שהשי"ת מקשר אותו לנשמת משה רבינו, כמו שאמרו על משה (זוה"ק רע"מ ח"ג רע"ג) אתפשטותיה דמשה בכל דרא ודרא. וכמו משה רבינו שעמל על התורה וזכה להתחדשות גדולה, כך כל אדם שמתקשר אליו על ידי התורה, יונק מקדושתו ונעשה לבריה חדשה, עד שאכן כל העולם נברא בעבורו, בבחינת אמרם ז"ל (סנהדרין לו, א) בשבילי נברא העולם.

ועל כל אדם לידע, כי כדי להתכונן כראוי לשמחת תורה, להיות אך שמח בלתי לה' לבדו, עליו להתחיל להתאמץ ולהשתדל להיות בריה חדשה כבר לבלי הושענא רבא. "רבא" הוא אותיות "ברא". וכיצד אפשרי הדבר, בכך שהוא מתקשר אל דוד המלך ע"ה, שיום הושענא רבא הוא יומא דאושפיזא שלו.

ובביאור הדבר. דוד המלך כבר העיד על עצמו (תהילים קיט, צז) "מה אהבתי תורתך כל היום היא שיחתי". ועוד אמר דוד המלך (שם, פסוק נ"ט) "חשבתי דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך". כלומר, דוד המלך אומר לבני ישראל: חקרת את כל הדרכים שאין בהם תורה ומצוות, האם יש בהם איזה צד של הנאה, או שמא אינם מביאים לבסוף לידי חטא, וראיתי כי כל האומות טועים בדרכיהם, כי אין בהם תורה. הדרך היחידה היא "אל עדותיך", "מה אהבתי תורתך", רק התורה הקדושה.

ואכן, דוד המלך היה דוגמא וסמל לכל בני ישראל באהבת התורה שלו. כפי שראינו שהוא רקד מאד ופיזז לפני ארון הקודש, ולא שם לבו ללעג של מיכל אשתו, כמו שנאמר (שמואל ב, ו, טז) "והיה ארון ה' בא עיר דוד ומיכל בת שאול נשקפה בעד החלון ותרא את המלך דוד מפזז ומכרכר לפני ה' ותבז לו בלבה". ודוד המלך אף כיבד תלמידי חכמים, ועסק בתורה ממש מתוך ענוה (מועד קטן טז, ב). ולא עוד, אלא אפילו שלא למד

הילולא דצדיקא

כ. רבי אליעזר פאפו
מח"ס 'פלא יועץ'

כא - רבי רפאל בירדוגו

כב - רבי אהרן הלוי

כג - רבי דוד הלוי יונגרייז
ראב"ד ירושלים

כד - רבי אברהם בן שימול

כה - רבי לוי יצחק
מברדיטשוב

כו - רבי אשר מסטולין

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

לא לפספס את ההקפות!

רבה של חברון, הקדוש רבי אליהו מאני זצ"ל, מספר בספרו 'שיח יצחק': מעשה בחסיד אחד שהיה מנסק הספר תורה ביום שמחת תורה, והיה מתחנן ובוכה. אמרו לו: מה מקום לבכיך זה?

אמר להם: ביום שמחתה של תורה אני מתחנן לפייסה על ביטול תורה ועלבונה הגדול, ומקבל אני עלי מאכאן ולהבא לשמור כל דבריה!

ואם, כשיעבור ספר התורה ויפתח לעיני הציבור, לא שת ליבו להרהר בתשובה ולהתחרט על מה שעבר בביטול התורה ומצוותיה, ולהתחנן לפניו יתברך למחול לו את כל עוונותיו - אלא אדרבא, הוא עומד במרדו. הרי הוא בגדר "עז פנים לגיהנם", וראוי לעונש גדול.

והוא משל למלך בשר ודם שכעס על עבדיו על שפגעו בכבודו, ובא יום אחד ועבר לפניו ולא קמו ולא זעו ממנו, ולא שתו ליבם להתרפס אליו - כמה הם ראויים לעונש יותר מקודם. כן הדבר הזה, האדם שעובר ספר תורה לפניו ולא שת ליבו לשוב על מה שחטא בעלבון התורה, הלא השכל יחייב שראוי לעונש גדול, רחמנא ליצלן!

בגודל יקרת מעלת יום שמיני עצרת, כתב הגאון רבי חיים פלאגי זצ"ל בספרו 'מועד לכל חי' (סי' כ"ה, אות א) וז"ל: מאד מאד זיהר בתפילות שמיני עצרת, לאומרם בכוונה גדולה, כי מלבד שכל תיקון של הימים, מיום ראש השנה עד שמיני עצרת הוא נשלם, והכל תלוי ביום הזה. עוד יש בה, כי אין בכל הימים ימי רצון לה', לשמוע ה' תפילתו בכל מה דבעי כהיום הזה. כמו שאמרו בזוהר הקדוש (פרשת צו) וז"ל: ובהוא חדוותא לא משתכחי במלכא אלא ישראל בלחודייהו, ומאן דיתיב עם מלכא ונטל ליה בלחודיה כל מה דבעי שאיל ויהיב ליה, ועל דא ישראל שראן ועמינן עובדי עבודה זרה מסיימי.

[באותו יום לא נמצאים עם המלך רק ישראל לבד, ומי שיושב עם המלך ונמצא לבד, כל מה ששואל נותנים לו].

הנה מבואר מלשון הזוהר הקדוש, דכל מה ששואל מהקב"ה, מקבל תפילתו ועושה בקשתו, וא"כ מן הראוי הוא להיות כל היום מתבודד עם קונו ללמוד בתורה ולעתור ולרצות לפני ה' שישמע תפילתו ויעשה בקשתו, וזה ברור. עכ"ד.

הצדיק רבי מאיר מפרמישלן זצ"ל היה נוהג לומר, כי בזמן ההקפות אפשר לקרוע גזר דינו של אדם, ומעניין, שדומה לזה כתוב בתפילה הנאמרת בעת תחילת ההקפות שתיקן מרן החיד"א, שבכוח ההקפות הללו יפלו כל המחיצות של ברזל המפסיקות בינינו לבין אבינו שבשמים.

וכתב הרב בעל "יסוד ושורש העבודה" וז"ל: המרבה בכל מיני שמחות לפני הספר תורה, בזה מעורר גם כן למעלה בעולמות העליונים הקדושים שמחה וחדווה עצומה, וכל הזהיר בשמחה של תורה ביום זה בטוח שלא תפסוק תורה מזערעו.

וסיפר הגאון רבי חיים פלאגי ז"ל מעשה ברב גדול בישראל שהיה מרבה בשמחתה של תורה, והעידו עליו שעד שלושה דורות היו מיוצאי חלציו שלשלת חכמים ידועים ומרביצי תורה זה אחר זה, וידעו הכל שזכה לזה בגלל רוב שמחתו ביום שמחת תורה, מה שלא ראו מעולם לשום גדול בתורה שעושה כן.

גדולי החסידות אמרו, שכל הדברים שאפשר להגיע אליהם בראש השנה על ידי בכי ולב נשבר, אפשר להשיגם בשמחת תורה על ידי דבר אחד ויחיד - שמחה וריקודים. עוד אמרו, כי הרגעים של שמחת תורה הם רגעים יקרים שבכל אחד מהם ניתן לשאוב אוצרות ממש. זאת ועוד, יש לייקר מאוד את השעות של

שמיני עצרת ושמחת תורה, כי בכל רגע אפשר לשאוב בדליים ובחביות אוצרות בגשמיות וברוחניות, וכל זאת על ידי ריקודים ושמחה.

לפני למעלה מעשר שנים כשבאתי פעם ראשונה לניו יורק, אמרתי בלבי, אף על פי שמורגל אני בזיכוי הרבים ובהחזרת הבריות לתשובה, מכל מקום לבי אומר לי, שבניו יורק הדבר שונה. הבריות לא יהיו שומעים לדברי, וספק אם יעלה בידי לשאול את האדם, הנחת תפלין היום? שמרת שבת? והוא אומר לי לא. ואז אמר לי, אם כן לך והנה אותם מיד, שמור שבת הבאה, האם הוא ישמע אלי? האם הוא יניח תפלין וישמור את השבת?

סבור הייתי, הואיל וכל עצמה של ניו יורק אינה אלא עסקים, ואין אדם יורד לדור בניו יורק אלא אם כן יש לו עסקים ענפים, וטרודים כל היום בעסקים הללו, ומחמת כן אין להם זמן ללמוד ולהתפלל, להניח תפלין ולשמור שבת.

אף על פי כן, לא התייאשתי, ובאתי לניו יורק.

נכנס אצלי אדם אחד שהתעוורר עיניו, וביקש ברכה שיחזרו מאור עיניו.

שאלתי אותו: אתה מניח תפלין? אמר לי לא. אמרתי לו: הנח אותם מאכאן ואילך. שאל אותי אותו יהודי: מה הקשר בין התפלין לעיניים, עד שאתה אומר לי שאם אני מניח תפלין מאור עיני חוזרים?

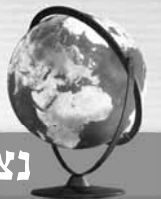
במרה מפטירין

הפטרת השבוע:

"ביום בא גוג" (יחזקאל לח. לט)

הקשר לחג סוכות: בהפטרה מסופר על מלחמת גוג ומגוג שתפרוץ באחרית הימים, ומקובלנו מרבותינו ז"ל שמלחמה זו תפרוץ בחג הסוכות.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

אפילו אביו או רבו

אין חילוק באיסור סיפור רכילות, בין אם סיפר לו מעצמו ברצונו, ובין אם חברו הבין קצת מעצמו בדבר ועמד עליו והפציר בו, שיספר לו מה שדיבר פלוני לפניו אודותיו. ואפילו אביו או רבו הפצירו בו שיספר להם, מה שדיבר פלוני לפניו עליהם, ואפילו אם הוא רק אבק רכילות, אף על פי כן, הדבר הזה אסור.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

הזמן המתאים לשמוח עם התורה

חשבתי לומר טעם נחמד למה תקנו חכמינו ז"ל לסיים את התורה דווקא ביום שמיני עצרת, לאחר כל החגים והימים הקדושים.

ידוע כי הספרה שבע היא בטבע, ושמונה היא מחוץ לטבע, כי הקב"ה ברא את העולם בז' ימים, והכל בעולם הוא ז': ז' כוכבי לכת, ז' מידות, ז' ימי שבוע.

נמצא מכיוון ששמונה הוא מחוץ לטבע, הרי חג שמיני עצרת רומז למה שהיה קודם בריאת העולם, ואז היה רק הקב"ה והתורה, לכן שמיני העצרת הוא הזמן המתאים לשמוח עם התורה.

ואפשר לומר עוד, בדרך דרוש. דידוע מה שכתב רש"י ומדרשו באגדה, שבכל ימות הרגל הקריבו ישראל שבעים פרים כנגד שבעים האומות. וכשבאין ללכת, אמר להם המקום: בבקשה מכם עשו לי סעודה קטנה. התעכבו לי מעט עוד, ולשון חיבה הוא זה, כבנים הנפטרים מאביהם והוא אומר להם קשה עלי פרידתכם, עכבו עוד יום אחד, וכו'.

ונראה לומר שכמו כן צריך שכל איש ישראל יהיה לו געגועים לימי החג שעברו עליו, ויקשה עליו פרידתו מהם ומקדושתם ועבודת ה' שעבד בהם, ובגעגועים אלו ימשיך קדושת החג והתקרבות לה' לכל ימות השנה. וזהו עיקר כוונת יום טוב שמיני עצרת, שגם האדם יקשה עליו פרידתו מהקב"ה ומהימים טובים, וימשיך קדושת הימים טובים והתקשרות אל הקב"ה לכל ימות השנה.

והנה אי אפשר לאדם להתגעגע לימי החג ודביקות בה' ולהמשיך קדושת החג לכל ימות השנה, אלא ע"י לימוד התורה, שע"י דביקות בתורה הרי הוא מתגעגע לעבודת ה' ודביקות בה'.

ולפי זה יש לומר, שלכן תקנו חכמינו ז"ל לסיים התורה ביום האחרון של ימי החג, ולעשות בה שמחת תורה לכבוד גומרה של תורה, כדי שנהיה דבקים בתורה ולאהוב אותה, כדי שעל ידי זה נמשיך את קדושת החג והתרוממות הרוח שאפפה אותנו במשך הימים הקדושים הללו לתוך ימי השנה.

עוד נראה טעם נוסף, שלכן עושים סיום והתחלת התורה דווקא בחג שמיני עצרת, דהנה בימי החג והימים הקדושים עשו כל ישראל תשובה גמורה, תשובה מיראה ותשובה מאהבה, וקבלו על עצמם לתקן מעשיהם שיהיו כולם על דרך התורה וכרצון ה'.

וחכמינו ז"ל ברוחב בינתם וראייתם העמוקה, ביקשו שמיד אחר ימי החג והימים הקדושים, יתחיל האדם חיים חדשים כמו שקיבל על עצמו. ולכן תקנו שתכף ומיד אחר ימי החג יתחילו לקרות בתורה מתחילתה, שבפרשיות אלו מוזכרים עניני בריאת העולם והתחדשות.

חזק וברוך

על מידות שבין אדם לחברו

כאשר אנו מתבוננים סביבנו, איננו חשים באווירה הזו שעליה מסופר בכתבי החסידים והיראים שתיארו את גודל האימה וההכנה שהיה בזמנים עברו לקראת ימי הדין.

מה הסיבה לכך?

מרן ראש הישיבה הגאון רבי אהרן ליב שטיינמן זצ"ל, תמצת זאת במשפט אחד:

השכלולים של העולם הזה - מונעים ממנו את אימת הדין.

זוהי הסיבה שאנו קרירים, איננו מרגישים פחד מיום הדין, כיון שאנחנו בטוחים בעצמנו.

בזמנים שעברו, שהיה העולם הזה פחות משוכלל ונינוח, האדם לא היה כל כך קשור ותלוי במוצרי האלקטרוניקה של העולם הזה, והיה מרגיש בעצמו שהוא תלוי בחסדי ה'. על כן ה'אלול' היה 'אלול', וראש השנה היה ראש השנה.

אבל ככל שהשכלול גובר ונעשה העולם הזה יותר קבוע, אזי אנחנו לא מרגישים עד כמה תלויים אנו ברחמי ה'.

אנו רואים אסונות רבים כל כך, בני אדם נופלים כזבובים, ברגע אחד היה ואיננו. אחרים מתיישרים בכמה מיני מחלות משונות וייסורים - ואף על פי כן אנו שקטים, מכיוון שהשכלול של העולם הזה מטעה כל כך, עד שהאדם מרגיש את עצמו כ'קבוע'.

כשהרופאים מודאגים

כיצד באמת ניתן להיכנס לאווירה הזו של יראה ואימה משעת המשפט?

הג"ר דוב יפה זצ"ל, משגיח ישיבת כפר חסידים, היטיב להמחיש זאת שהנה כאשר אדם עומד לפני ניתוח מסוכן - הוא לא תמיד מודע לסיכון הגדול שעומד בפניו. אך כשהוא רואה שהרופאים והמומחים שמטפלים בו, הם מודאגים ממצבו, או אז מתחוויר גם לו חומרת המצב וסכנותיו...

כך לענייננו, גם אם אין לנו תחושה טבעית של פחד הדין, עלינו להתבונן על הנהגת גדולי ישראל בכל הדורות. למרות שהם עבדו את ה' נאמנה במשך כל השנה, בכל זאת הם היו אחוזים באימה יתירה מחרדת הדין, וללמוד לעצמנו בקל וחומר - שהרי אנו יודעים את שפלות מצבינו - כמה צריכים אנו להיות מודאגים!

וכפי הנראה, הסיבה שאנו רחוקים מתחושה של פחד הדין, נובעת מכך שחסר לנו את המימד הנכון של החומר הנורא של החטא, לעומת גדולי ישראל, שידעת חומר החטאים הביאה אותם ליראה גדולה מתוצאות החטא.

ועלינו לדעת כי הפחד והחשש עצמם הם יכולים לעמוד לנו לזכות. כפי שסיפר הגה"צ רבי אליהו לופיאן זצ"ל, שבהיותו ברוסיה שני אנשים עמדו בדין על אותה העבירה בבית המשפט:

האחד ישב וכולו מלא פחד ודאגה במהלך שעת הדין - ולבסוף זיכהו. לעומתו ישב חברו לצידו כשהוא מסרק את שערותיו ומשתעשע בבגדיו וכו', וכל שעת הדין שליו הוא היה נראה שליו ורגוע - ודנו אותו מיד לתליה.

ולכך, היה מעורר רבי אליהו; צריך לפחות לפחד לפני יום הדין, וזה גופא יכול לעמוד לזכותנו בדין.

מעניני דיומא

הוא בשמחת תורה, או אז פותחים את ארון הקודש מוציאים את כל ספרי התורה ולא מניחים אותם! נושאים אותם בידיים, "הושע נא חבוקה ודבוקה בכ הושע נא" - ריבונו של עולם, אנחנו אתך ביחד, איננו נפרדים.

מסופר על הגאון רבי יהושע לייב דיסקין זצ"ל, שפעם אחת לאחר שגמרו את ההקפות בשמחת תורה בבית מדרשו, הורה לחזור ולערוך שוב את ז' ההקפות, והעם לא ידע מה יום מיומיים ועל מה עשה כן. אך בנו העיד לאחר מכן, שהפציר באביו עד שגילה לו 'רז' זה:

הסיבה שהרב ביקש לחזור שוב על ההקפות נבעה מכך שבהיות ובבית מדרשו נכח שם תלמיד חכם חשוב אחד, אשר לא כבדו אותו בהקפה כראוי לו - והמהרי"ל הכיר שיש כאן עלבונה של תורה, על כן הורה לחזור ולרקוד עם ספרי התורה, כדי שיוכל לכבד את הלה כיאות בלא עשיית 'עסק' - לפייס את התלמיד חכם, כי פעמים ופיוס זה מרבה את הפגיעה.

לכן, מפני כבודה של תורה ביום שמחת התורה, התחכם המהרי"ל לערוך הקפות מחדש ואז כבר כיבדו כראוי לו, והכל בא על מקומו בשלום.

שאת וביתר עוז, מקיפה אותנו ומלווה אותנו עוד.

יתרה מזאת מרן הרב שך זצ"ל היה אומר, שסוכות אינו רק המשך לימים הנוראים, אלא הוא שיא חדש של קרבה לבורא עולם, ופסגתו היא בסוף - שמחת תורה.

בכל ימי הסליחות בחדש אלול פתחו את ארון הקודש בכל יום פעם אחת ב"שמע קולנו", ולאחר כמה פסוקים סגרו אותו.

כשהגיע ראש השנה פתחו וסגרו אותו שוב ושוב.

בעשרת ימי תשובה פתחו בכל יום את ארון הקודש שלש פעמים: ב"שמע קולנו", באמירת "אבינו מלכנו" של שחרית ושל מנחה, אבל לא הוציאו ספר תורה.

כשהגיע יום הכיפורים פתחו וסגרו אותו שוב פתחו וסגרו במשך כל היום ובנעילה פתחו לא סגרו.

והנה מגיע חג הסוכות, שוב פותחים את ארון הקודש, אך הפעם הקרבה כל כך התגברה עד שאנו מוציאים ספר תורה, מניחים אותו על הבימה וכולנו מקיפים את הבימה עם לולבינו.

בהושענא רבה - מוציאים את כל ספרי התורה ומקיפים שבע פעמים עם הלולבים.

שיא השיאים של חמישים ואחד הימים

דוד המלך אומר בתהילים "לדוד ה' אורי וישעי" וחז"ל דורשים את כוונת הדברים ש'אורי' זה ראש השנה ו'ישעי' זה יום הכיפורים. וחביבות יתירה נודעה לשבת חול המועד אצל גדולי ישראל שהבחינו בעיניהם הזכות במעלתה וקדושתה של שבת קודש שחלה בעיצומו של ימי החג. ומרגלא בפומיה דמהר"י סגל (מהרי"ל, סדר התפילות של פסח, אות י) "איני נהנה משום שבת השנה, כמו משבת דחולו של מועד, דישי יום טוב לפניו ויום טוב לאחריו, והוא בעצמו מועד".

אולם האמת היא שעבודת הימים הנוראים אינה מסתיימת ביום הכיפורים, אלא "כי יצפנני בסכה ביום רעה יסתירני" - חג הסוכות הוא ההמשך הטבעי של הימים הנוראים ואינו נפרד מהם. האווירה והקדושה ממשיכה ביתר

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

הגברת חנה לנקרי עשתה את דרכה באחד מימי שישי מהשוק אל ביתה. בידיה סחבה סלים כבדים עמוסים בכל טוב לכבוד שבת קודש. המשא היה מאד כבד עליה, כיון שהיתה אז מעוברת. בלית ברירה עשתה את דרכה בכבדות לאיטה, כשהיא כורעת תחת נטל המשא הכבד.

באותה שעה פסע למולה כ"ק רבי חיים פינטו הקטן זיע"א. וכאשר ראה כי היא מתקשה בהליכתה, לא חשב פעמיים. לקח מידה סל אחד כבד, ואת הסל השני נתן למשמשו שהיה עמו, ואל האשה אמר: "ברשותך, אנו ניקח את הסלים עד לביתך".

הגברת סירבה בכל תוקף, פרצה בבכי סוער, ואמרה לרב: במחילה מכבודו, עפר אני תחת כפות רגליך. לא אוכל להרשות שכבודו יסחוב לי את הסלים, כאילו היה סבל בשוק.

הרב מיהר לבטל את דבריה בהינף יד, ואמר לה מתוך שמחה:

"גברתי, מי שעושה טובה למי - זו את שעושה לנו. את הרי מזכה אותנו במצוה חשובה של 'עזוב תעזוב עמו', ושכרנו שמור לנו לעולם הבא. אנו צריכים איפוא להודות לך, על שזיכית אותנו במצוה כה חשובה".

הרב ושמשו הלכו עם הסלים בעקבותיה עד לביתה. וכאשר הגיעו לביתה, הוציא רבי חיים סכום כסף גדול מכיסו ונתן לה, כדי שיהיה לה במה לרכוש בגדים ומצרכים לתינוק שיוולד למזל טוב.

ברכה לאריכות ימים

הגב' לוי, צדקת מליאון כבת תשעים שנה שתחיה, סיפרה למור"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, כשהיא הגיעה למרוקו היא היתה בת 15 שנה. היא הגיעה לביתה שבקזבלנקה ואף אחד לא ידע ממנה ולא ראה אותה.

באותה שעה ערך רבי חיים פינטו הקטן סעודה לכבוד סבו רבי חיים הגדול, וראה לפתע ברוח קדשו כי עלמה זו הגיעה לעיר. אמר מיד לגבאי: לך לבית פלוני, שם נמצאת נערה שזה עתה הגיעה ממדינה רחוקה, תאמר לה לבוא לכאן מיד.

כשהגיעה הנערה לביתו של הרב היה הבית מלא באנשים, אבל כולם פינו לה דרך עד למקומו של הרב. הרב אמר לה בחיך: ברוך הבא, וציווה עליה להיכנס לחדר הנשים. לאחר הסעודה הרב קרא לה וברך אותה באריכות ימים. ואמנם היא האריכה ימים בזכות הברכה.